

Передмова

ХТО ЦЕ ТАМ ГЕЛГОТИТЬ?

У гущавині, огорнутій сутінками, стояла самотня постать. **Стояла одна-однісінька**, і спершу їй було навіть весело, доки з приходом темряви ліс не перетворився на зловісні хащі. Звіддаля долинули звуки – щось зашурхотіло, потім почулося **дивне гелготання**. Дівчинка не знала, що то було, та й не дуже поривалась дізнатися.

Вона вже мала рушати, але де ж її портал? Повинен бути десь поряд, серед дерев. А вони ж тут усі однакові!

У цю мить двері в іншому кінці коридору відчинилися від удару й розсипалися на цифрові друзки.

Друзі скрикнули – з темної проїми на них посунула якась істота. Це був скелет, але незвичайний – кістки його були чорними, **а у висохлій руці він тримав кам'яного меча.**

Монстр замахнувся ним на Джоді, але дівчинка спритно ухилилася. Втім, її б і так не зачепило – Морган зі **щитом блискавично засту-**

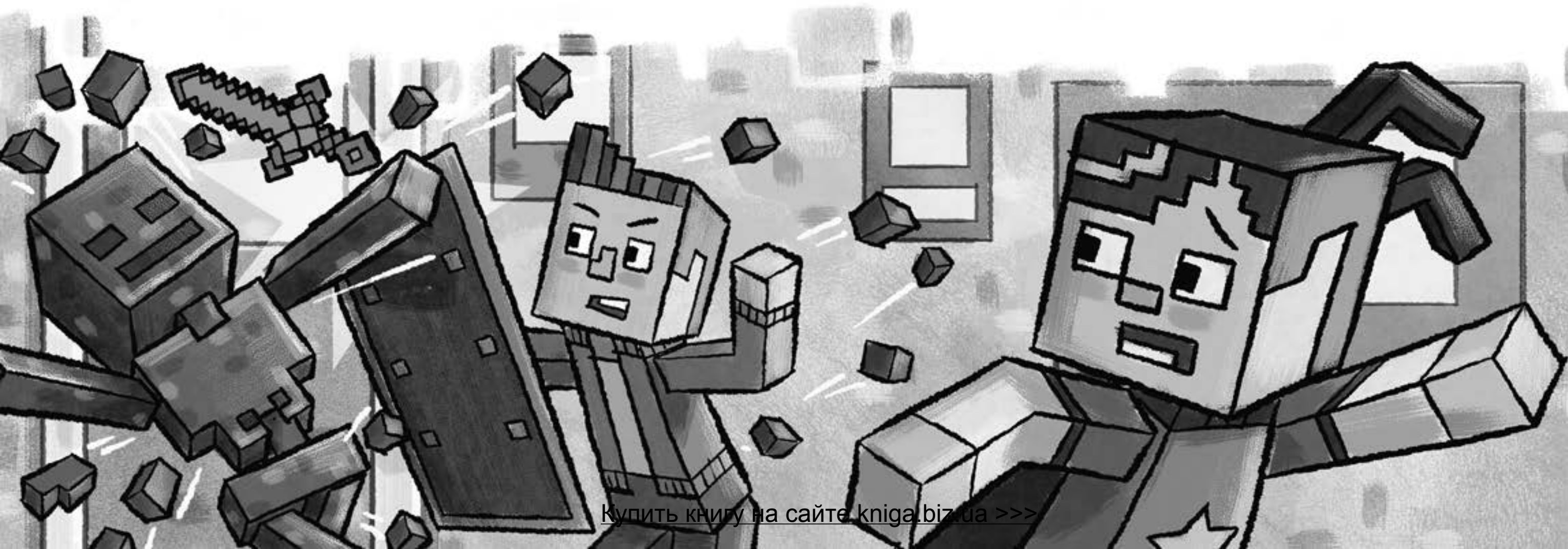
пив сестру і вибив ним зброю кістяного страшка.

– Дякую, братику!

– Потім подякуєш, тікай!

Діти помчали коридором, а за їхніми спинами одні за одними рвучко відчинялися двері – з них **вигулькували чорні скелети** з мечами й луками.

– **ЦЕ СКЕЛЕТИ-ВИСУШУВАЧІ!** – закричала Еш. – Уникайте їхніх мечів, а то ефект осушення спізнаєте на власній шкірі.

– Нащо ти так лякаєш? – насторожилась Джоді.

– Хорошого там і справді мало, – додав Морган, несучись із піднятим щитом. – **ЦЕЙ ЕФЕКТ СХОЖИЙ НА ДІЮ ОТРУТИ, ВІН ПОВІЛЬНО ВИСОТУЄ ЗДОРОВ'Я.**

– Уникати мечів, – кивнула Джоді. – Ясно. Раптом над її головою пролетіла вогняна стріла. Ще одна встряла в підлогу біля ніг Гарпер.

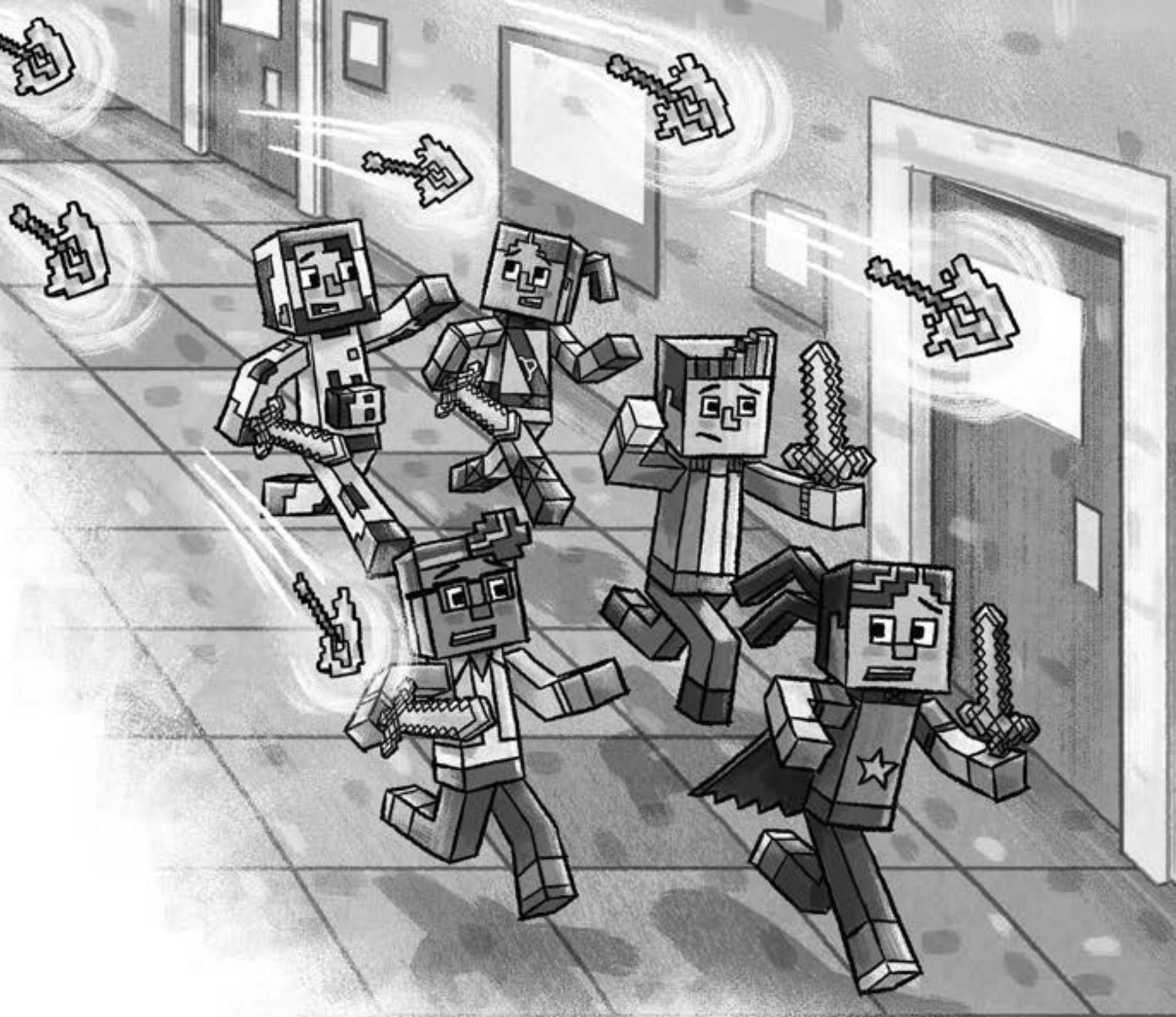
– Дай вгадаю: **ВОГНЯНИХ СТІЛ ТАКОЖ БАЖАНО УНИКАТИ?** – запитав По.

– У цих скелетів їх узагалі не повинно бути, – здивувався Морган.

– **ПРОСТО ТІКАЙТЕ!** – закричали в один голос Гарпер та Еш.

– Давайте спочатку заберемося звідси, а вже *потім* обговоримо, як Король кликунів вдосконалює тутешніх мобів, – запропонувала Джоді.

Діти збігли сходами, майнули через фойє і кинулись до головного входу. Джоді думала, що побачить знайомий шкільний флашток, куці й фонтан, а перед ними виявився вогонь і морок Нижнього світу.

Але вдалині виднілося холодне **пурпурове світло...**

– Он портал! – скрикнула дівчинка. – Ми встигнемо!

СКЕЛЕТИ-ВИСУШУВАЧІ ВИСИПАЛИ ЗІ ШКОЛИ, ЯК ДІТВОРА В ОСТАННІЙ НАВЧАЛЬНИЙ ДЕНЬ.

– То докучальники?

Докучальники були невеликими летючими мобами, трохи схожими на привидів. І Еш не помилилася – вони *не* спавняться в пустелі.

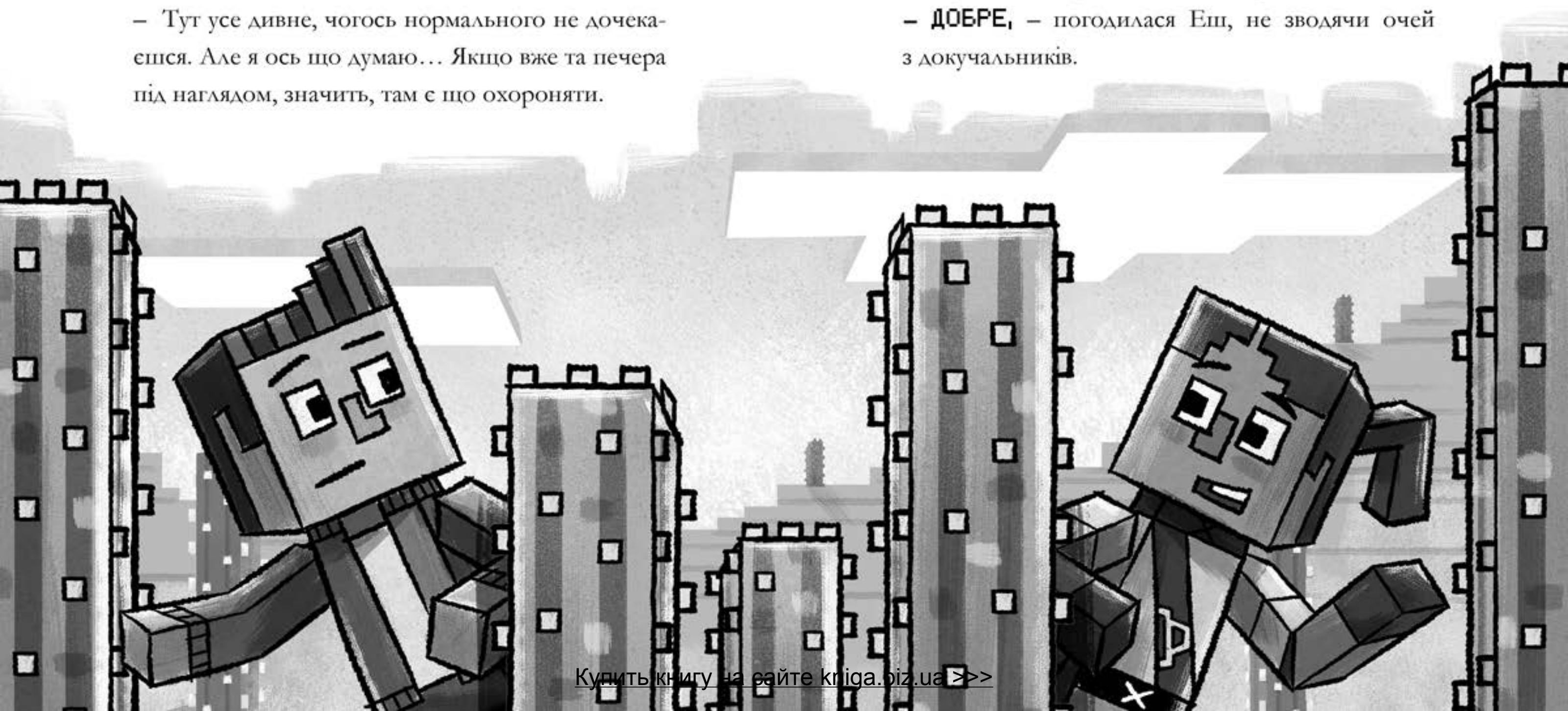
– Їх там троє, – порахувала Еш. – **СХОЖЕ, ОХОРОНЯЮТЬ ВХІД ДО ТІЄЇ ПЕЧЕРИ. ДИВНО, ЕГЕ Ж?**

– Тут усе дивне, чогось нормального не дочекаєшся. Але я ось що думаю... Якщо вже та печера під наглядом, значить, там є що охороняти.

– І нам варто дізнатися, що саме, – **всміхнулася Еш.**

– Згоден, – кивнув Морган і подивився на сонце, що вже хилилось на захід. – Але доведеться трохи почекати. Спершу треба викопати землянку, встановити ліжка й вийти на ніч із гри. А завтра повернемось і продовжимо. Добре?

– **ДОБРЕ,** – погодилася Еш, не зводячи очей з докучальників.

Розділ 9

**ЕКСКУРСІЯ ВЕРХНІМ
СВІТОМ! НЕ ЗАБУДЬТЕ
ВЗЯТИ СМАКОЛИКИ.
А ЩЕ СМОЛОСКИПИ,
ЗІЛЛЯ, ДЕРЕВИНУ, РУДУ,
ІНСТРУМЕНТИ Й
ВІДБИВНУ ЗІ СВИНИНИ**

По дуже подобався його костюм кролика. Але подальші пригоди налаштували на серйозний лад, тому він вибрав більш доречний скін дослідника.

Наступною зупинкою був Нижній світ. По не надто скучив за цією похмурою місциною, але добре розумів захват Еш – тутешні краєвиди і справді вражали.

Діти зупинились, щоб як слід роздивитися усе довкола. **Вони стояли на вузькому**

